

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk (przewodniczący)
SSN Zbigniew Puskarski
SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (sprawozdawca)

Protokolant Klaudia Binienda

w sprawie **D.L.**,
skazanego za czyn z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 26 września 2023 r.,
w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 30 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKa 293/22,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 13 kwietnia 2022 r., sygn. akt XVIII K 10/20,

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;**
- 2. zarządza zwrot D.L. opłaty od kasacji w kwocie 750 (siedemset pięćdziesiąt) złotych.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 kwietnia 2022 r., sygn. akt XVIII K 10/20, D.L. został uznany za winnego czynu z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby (pkt 1 i 2). Wyrok zawierał ponadto rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu (pkt 3 i 4).

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, zainicjowanego apelacją obrońców oskarżonego, Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 30 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKa 293/22, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zaskarżył go w całości i zarzucił „bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2) k.p.k., tj. nienależycie obsadzony skład sędziowski, albowiem w składzie Sądu orzekającego brał udział sędzia (X.), (Y.) oraz (Z.)”. Uzasadniając zarzut kasacyjny skarżący wskazał na fakt powołania ww. sędziów na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3). Ponadto odwołał się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2022 r., sygn. akt II KS 32/21, w którym stwierdzono zaistnienie uchybienia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., w sytuacji, gdy w składzie orzekającym zasiadali dokładnie ci sami sędziowie, co w tej sprawie. W przywołanej sprawie uznano, że fakt zasiadania w składzie orzekającym SSA (X.) powoduje, iż sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w myśl art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Dodatkowo autor kasacji podkreślił, że Sędzia (Y.) przed uzyskaniem awansu aż o dwa szczeble był Sędzią Sądu Rejonowego w K., a powyższy awans związany był bezpośrednio z nominacją nowo powołanej KRS.

W oparciu o przytoczony zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie. Kasacja zawierała również wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego nią wyroku.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Trafnie wskazano w zarzucie kasacji, że w tej sprawie w postępowaniu odwoławczym orzekał sąd nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

W składzie orzekającym Sądu Apelacyjnego w Warszawie rozpoznającym apelację obrońcy skazanego zasiadali SSA (X.) i SSA (Y.) oraz delegowany do tego Sądu SSR (Z.). Jak słusznie wskazano w kasacji, Sąd odwoławczy orzekający w takim składzie nie gwarantował oskarżonemu realizacji jego prawa do osądzenia przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony ustawą.

W dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy wielokrotnie stwierdzał, że sam fakt, iż w składzie orzekającym zasiada sędzia sądu powszechnego powołany na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3; dalej powoływana jako „ustawa nowelizująca KRS”) nie powoduje jeszcze kwalifikowanej wady prawnej wydanego przez ten sąd orzeczenia. Takie stanowisko wynika z uchwały trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/2020 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7), w której stwierdzono m.in., że: „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. [...] zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”. Wykładnia prawa zawarta w tej uchwale jest nadal obowiązująca i w myśl art. 87 ust. 1 ustawy o Sądzie Najwyższym (tj. Dz. U. 2021, poz. 154 ze zm.) Sąd Najwyższy pozostaje nią związany jako zasadą prawną. Sąd Najwyższy konsekwentnie staje na trafnym stanowisku, że nic w tym względzie nie zmienia wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., sygn. akt U 2/20, OTK-A 2020, poz. 61 (por. m.in.: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5

kwietnia 2022 r., III PZP 1/22; uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2002, z. 6, poz. 22)). Jak słusznie podkreśla się w orzecznictwie, wyrok ten „wykracza poza zawarty w art. 188 Konstytucji katalog orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, które z mocy art. 190 ust. 1 Konstytucji uzyskują moc powszechnie obowiązującą. Wyrok ten nie uzyskał zatem mocy powszechnie obowiązującego orzeczenia i co oczywiste nie mógł uchylić uchwały 3 Izby SN (BSA 1-4110-1/20), ani przesądzić o jej obowiązywaniu. Stanowić mógł zatem jedynie wyraz określonego i niewiążącego poglądu prawnego tego organu (Trybunału Konstytucyjnego)” (tak: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2022 r., I KO 79/21 i I KO 80/21; por. także m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2023 r., IV KZ 59/21; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2023 r., V KK 17/12; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2023 r., II KK 489/21).

Pogląd zawarty w uchwale trzech Izby został następnie potwierdzony w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2002, z. 6, poz. 22). Z tego ostatniego orzeczenia wynika, iż „brak podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Taka sytuacja zachodzi jedynie w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w takich warunkach”. Jednocześnie we wspomnianej uchwale z dnia 2 czerwca 2022 r. Sąd Najwyższy uznał, że Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw nie jest organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust. 1.

W tym względzie istotne jest również stanowisko Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, który w wyroku Wielkiej Izby z dnia 15 marca 2022 r. w sprawie *Grzęda przeciwko Polsce* (skarga nr 43572/18) przyjął, że „[...] cały ciąg wydarzeń w Polsce [...] wyraźnie wskazuje na to, że kolejne reformy sądownictwa miały na celu osłabienie niezawisłości sędziowskiej, poczynawszy od poważnych nieprawidłowości w

wyborze sędziów Trybunału Konstytucyjnego w grudniu 2015 r., poprzez przebudowę KRS i utworzenie nowych izb w Sądzie Najwyższym, po rozszerzenie kontroli Ministra Sprawiedliwości nad sądami i zwiększenie jego roli w zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów” (pkt 348 wyroku według tłumaczenia na j. polski dostępnego w bazie orzeczeń ETPCz HUDOC).

W przywołanej już uchwale Sądu Najwyższego w sprawie I KZP 2/22 wskazano ponadto, że „Najistotniejszym skutkiem dopuszczenia do funkcjonowania, w przestrzeni obejmującej swoim zasięgiem proces nominacyjny sędziego, organu powołanego w sposób sprzeczny z Konstytucją RP, jest obalenie funkcjonującego dotąd *in gremio* i *a priori* domniemania niezawisłości tak powołanego sędziego. Nie istnieje ono już w stosunku do kandydatów, którzy przystąpili do konkursów sędziowskich po dniu 17 stycznia 2018 r. Nie oznacza to samo w sobie stwierdzenia ich stronniczości, lecz nie ma wobec opisanego wyżej «skażenia» procesu nominacyjnego, możliwości prostego odwołania się do tego domniemania”. Oznacza to, że brak bezstronności i niezawisłości sądu, w składzie którego zasiadał sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w wadliwym procesie przed Krajową Radą Sądownictwa od 17 stycznia 2018 r., należy ustalić *in concreto*.

Przeprowadzając test niezależności i bezstronności sądu w kontekście ewentualnego zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., należy mieć na względzie szereg okoliczności. Oprócz wadliwości samego procesu nominacyjnego sędziego, istotną rolę w tej ocenie powinny odgrywać m.in.: równoczesność (lub zbliżony czas) uruchomienia drogi awansowej z objęciem ważnego stanowiska w administracji sądowej w drodze arbitralnej decyzji Ministra Sprawiedliwości, utajnienie obrad KRS w zakresie danej kandydatury, jednoznacznie negatywna opinia zgromadzenia ogólnego sędziów, porównanie osiągnięć zawodowych kandydata z doświadczeniem zawodowym i poparciem środowiska dla kontrkandydatów, fakt uzyskania nominacji na stanowiska funkcyjne pozostające w dyskrecyjnej kompetencji władzy politycznej, udział w pracach gremiów powiązanych z władzą polityczną, wykonywanie określonych zadań lub funkcji na podstawie arbitralnych decyzji władzy politycznej, co obejmuje również tzw. delegacje ministerialne, dodatkowe zatrudnienie w jednostkach bezpośrednio podporządkowanych władzy politycznej, charakter sprawy, do której rozstrzygnięcia

uksztaltowano dany skład sądu, a także działalność publiczna i wypowiedzi danego sędziego, wykraczające poza gwarantowane przez Konstytucję ramy udziału w debacie publicznej, a wskazujące na zaangażowanie w realizację określonych celów politycznych władzy wykonawczej (zob. wyrok SN z dnia 19 października 2022 r., sygn. akt II KS 32/21; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2023 r., II KK 23/22).

Stosując wymienione powyżej kryteria, Sąd Najwyższy już wielokrotnie stwierdzał, że sąd orzekający z udziałem SSA (X.) był *in concreto* sądem nienależycie obsadzonym w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Taki pogląd został rzeczywiście wyrażony w powołanym w kasacji wyroku z dnia 19 października 2022 r., II KS 32/21. W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał, że sędzia (X.) został powołany na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie w procedurze przed Krajową Radą Sądownictwa ukształtowaną przepisami ustawy nowelizującej KRS z dnia 8 grudnia 2017 r., co uchyliło domniemanie spełnienia przez niego standardu niezawisłości i bezstronności. Zwrócono także uwagę, że w toku postępowania nominacyjnego kandydatura sędziego (X.) nie była opiniowana przez Zgromadzenie Ogólne sędziów Sądu Apelacyjnego. Ponadto był on jedynym kandydatem na stanowisko, co wykluczyło możliwość porównania jego kompetencji merytorycznych z innymi kandydatami. Wskazano ponadto, że istotne znaczenie dla kwestii bezstronności i niezależności sądu, w składzie którego zasiadał sędzia (X.), ma również aktywność i sposób pełnienia przez niego funkcji rzecznika dyscyplinarnego sędziów i prezesa sądu. Jak ustalił Sąd Najwyższy, Minister Sprawiedliwości powołał sędziego (X.) na funkcję Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych. Następnie sędzia (X.) został delegowany do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie przez Ministra Sprawiedliwości, po czym Minister Sprawiedliwości powołał go do pełnienia funkcji Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie, a później do pełnienia funkcji Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Sędzia (X.) otrzymał również nominacje do pełnienia funkcji Nadzwyczajnego Rzecznika Dyscyplinarnego do prowadzenia konkretnych spraw przed Sądem Najwyższym. Sąd Najwyższy podkreślił, że nominacje nastąpiły w stosunkowo krótkim okresie, były dyskrecyjne, a większości z nich dokonał ten sam polityk pełniący funkcję Ministra Sprawiedliwości. Odnotowano również konkretny kierunek działań sędziego (X.) jako rzecznika dyscyplinarnego, wskazując

na ich zgodność z publicznie deklarowanymi oczekiwaniami władzy wykonawczej, w tym głównie Ministra Sprawiedliwości, zwłaszcza co do wszczynania i prowadzenia postępowań dyscyplinarnych wobec sędziów za wydawanie orzeczeń odwołujących się do judykatów trybunałów europejskich (zob. szerzej uzasadnienie wyroku w sprawie II KS 32/21).

Także w kolejnych orzeczeniach Sąd Najwyższy, stosując wskazane powyżej kryteria ocenił, że sąd z udziałem SSA (X.) jest sądem nienależycie obsadzonym w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dni: 14 grudnia 2022 r., II KK 206/21; 11 stycznia 2023 r., II KK 505/21; 11 stycznia 2023 r., II KO 111/21; 15 lutego 2023 r., II KK 571/22; 21 marca 2023 r., II KK 562/21; 25 maja 2023 r., II KK 261/21; 30 maja 2023 r., II KK 23/22).

Również orzeczenia wydawane przez sąd z udziałem SSA (Y.) były już niejednokrotnie uznawane przez Sąd Najwyższy za dotknięte uchybieniem o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. z tożsamyh powodów, co orzeczenia wydawane z udziałem SSA (X.). W uzasadnieniu wyroku w sprawie II KK 119/22 z dnia 6 kwietnia 2023 r. Sąd Najwyższy podkreślił, że Sędzia (Y.) został powołany na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie w procedurze przed Krajową Radą Sądownictwa ukształtowaną przepisami wspomnianej ustawy nowelizującej KRS, a następnie, w bardzo krótkim okresie otrzymywał kolejne nominacje na stanowiska funkcyjne, przekazywane mu w ramach dyskrejonalnych decyzji Ministra Sprawiedliwości. W uzasadnieniu ww. wyroku przytoczono, że sędzia (Y.) został powołany na funkcję Prezesa Sądu Rejonowego w K., po czym Minister Sprawiedliwości powołał go na stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych, a następnie również do Zespołu do spraw czynności Ministra Sprawiedliwości podejmowanych w postępowaniach dyscyplinarnych sędziów i asesorów sądowych. Sędzia (Y.) został następnie delegowany przez Ministra Sprawiedliwości do Sądu Okręgowego w Warszawie, po czym objął funkcję Wiceprezesa ds. karnych tego Sądu, a następnie został Wiceprezesem Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Za istotne uznano także to, że sędzia (Y.) uzyskał awans do sądu wyższego rzędu – z Sądu Rejonowego do Sądu Apelacyjnego – omijając jeden „szczebel awansowy”, jakim jest stanowisko sędziego Sądu Okręgowego. W Sądzie tym co prawda orzekał, i to przez ponad dwa

lata, ale tylko na podstawie delegacji Ministra Sprawiedliwości. Tak jak w przypadku sędziego (X.), zwrócono także uwagę na działania sędziego (Y.) jako rzecznika dyscyplinarnego, korelujące z publicznie deklarowanymi oczekiwaniami władzy wykonawczej, w tym głównie Ministra Sprawiedliwości, mające na celu wywołanie „efektu mrożącego” u innych sędziów (zob. szerzej uzasadnienie wyroku w sprawie II KK 119/22).

Stanowisko wyrażone w sprawie II KK 119/22 znalazło następnie potwierdzenie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2023 r., II KK 23/22. Warto również zauważyć, że jeszcze przed przeprowadzeniem testu nienależności i bezstronności sądu orzekającego z udziałem sędziego (Y.) Sąd Najwyższy w kilku orzeczeniach wyraził wstępną ocenę, że sąd z jego udziałem może być nienależycie obsadzony. Już w sprawie II KS 32/21, o której była mowa powyżej, a także w sprawie II KK 562/21, również wskazanej powyżej, gdzie powodem uchylenia wyroku sądu odwoławczego był udział w jego wydaniu SSA (X.), na marginesie głównych rozważań Sąd Najwyższy podkreślił, że także co do SSA (Y.) zachodzi prawdopodobieństwo zaistnienia podobnych okoliczności, jak w przypadku sędziego (X.), mających znaczenie dla oceny dochowania przez skład sądu orzekającego z jego udziałem standardu bezstronności i niezawisłości w odbiorze społecznym.

Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela stanowiska wyrażone w przywołanych orzeczeniach. Także na gruncie tej sprawy zachowują aktualność przytoczone w nich argumenty, że sąd z udziałem SSA (X.) i SSA (Y.) nie jest sądem należycie obsadzonym w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Wobec powyższego, uznając oczywistą zasadność kasacji, Sąd Najwyższy rozpoznał ją w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Na koniec wypada również zauważyć, że sędzia (Z.), obecnie sędzia Sądu Apelacyjnego w Warszawie, orzekał w tej sprawie jako sędzia sądu rejonowego delegowany na podstawie delegacji Ministra Sprawiedliwości udzielonej na czas nieokreślony (k. 16 akt SN). W kasacji obrońca wskazuje m.in., że sędzia (Z.) orzekał na podstawie delegacji w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie od 2018 r. oraz że Sąd Najwyższy uchylał już wyroki wydane z jego udziałem stwierdzając, że taki sąd jest nienależycie obsadzony. Należy jednak podkreślić, że orzeczenia te dotyczyły pierwotnej delegacji udzielonej sędziemu (Z.) na czas pełnienia funkcji Wiceprezesa

Sądu Okręgowego w Warszawie (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2021 r., II KK 208/20; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2021 r., II KO 18/21). Jak już wskazano, sędzia (Z.) orzekał w tej sprawie na podstawie delegacji Ministra Sprawiedliwości udzielonej na czas nieokreślony, a więc w sytuacji innej niż ta, na którą powołuje się obrona.

W uzasadnieniu kasacji obrońca powołała się także na wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 listopada 2021 r. (C-748/19 do C-754/19), w którym Trybunał stwierdził, że art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej, odczytywany w świetle art. 2 tego Traktatu oraz art. 6 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym należy interpretować w ten sposób, iż „stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi minister sprawiedliwości państwa członkowskiego może, na podstawie kryteriów, które nie zostały podane do publicznej wiadomości, z jednej strony delegować sędziego do sądu karnego wyższej instancji na czas określony albo na czas nieokreślony, zaś z drugiej strony w każdym czasie, na podstawie decyzji, która nie zawiera uzasadnienia, odwołać sędziego z tego delegowania, niezależnie od tego, czy nastąpiło ono na czas określony, czy na czas nieokreślony” (cytat - za tezą wyroku opublikowaną w zbiorze orzeczeń ECLI:EU:C:2021:931). W dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy nie stwierdził, aby z ww. wyroku TSUE należało wywodzić, że zasiadanie w składzie orzekającym sędziego delegowanego przez Ministra Sprawiedliwości automatycznie prowadzi do uznania, iż sąd z jego udziałem jest sądem nienależycie obsadzonym (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 czerwca 2022 r., IV KK 164/22; z dnia 13 czerwca 2023 r., I KZP 3/23). Powyższa konstatacja nie zmienia jednak faktu, że utrwalone w orzecznictwie stanowisko dotyczące konsekwencji orzekania przez SSA (X.) i SSA (Y.) jest w zupełności wystarczające do stwierdzenia w tej sprawie uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a tym samym oczywistej zasadności kasacji obrońcy, w której został podniesiony zarzut wskazujący na takie właśnie uchybienie.

Rozstrzygnięcie o zwrocie opłaty znajduje swe uzasadnienie w treści art. 527 § 4 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w wyroku.

(TM)

[ms]